

Justícia kàrmica.

–Sr. Santafé! Unes declaracions sobre el veredicté! És cert que Ricard Bru se'n surt sense presó a canvi d'un internament psiquiàtric? Sr. Santafé, si us plau! Confirma que el tribunal ha decretat el seu tancament per alienació mental? Sr. Santafé! Com ha reaccionat el Sr. Bru al veredicté? Se sap en quina institució serà internat? Sr. Santafé! Si us plau!

Li rebentava el cap. L'esgavellava tot plegat. El cas, l'abominació, la condemna, la derrota i la incomprensió en els ulls de les famílies, la mirada perversa i freda del Ricard. Ja no en podia més. Eixordat pels crits, histèric per les persecucions dels voltors de la premsa. Li calia fugir d'allà immediatament.

Arribat al despatx, es va servir una copa de Brandi en un tímid intent de retrobar la calma abans de la nova tempesta que l'esperava. Paperassa, control de l'internament. Desitjava amb totes les forces abandonar el cas. Deixar podrir-se aquell desgraciat poderós i corrupte enmig de fortes dosis de tranquil·litzants i corretges de força. Tant de bo s'ofegués amb les mateixes baves, com un gos enrabiàt. Ara, hauria de fer el cor fort i donar la cara per aquell femer afrontant el desconcert de les famílies de les noies, el seu immens dolor, el seu just sollevament... Verge santa! Com dimonis havia arribat a acceptar la defensa d'un individu tan repugnant, corrosiu i sarcàstic? En quina hora maleïda li va semblar que podia fer bonic en el seu currículum? És un puto psicòpata! Tothom li n'havia avisat. Però no va escoltar-se ningú. No podia copsar la magnitud de la tragèdia. Un cop més, la realitat superava la ficció. La ràbia i la frustració li regiraven les tripes. Empassava bilis mentre la ràbia se li desfeia en llàgrimes.

Exultava. El transportaven a l'Asil. Colla d'estúpids ignorants, no podien entendre la magnitud de la seva obra. Aviat arribaria l'assumpció de la glòria. L'últim graó de la perfecció. A tocar. Va somriure complagut, mentre notava com la seva erecció no li havia

passat desapercebuda a l'agent que el custodiava, que va girar la cara amb un gest manifest de fàstic.

Ho tenia tot planificat fins al mínim detall. Aquella mateixa nit executaria la fase final del seu pla.

"Atemptat necrològic al Cementiri de la Pau."

Aquesta matinada s'ha profanat el sepulcre de la família Torres d'Alama, coneguda en la comarca tant en el món de la indústria tèxtil per ser la propietària de l'imperi BrakeTheRules, com per la desgraciada i recent pèrdua de la jove Maria, de disset anys, filla única del magnat, cruelment assassinada.

El seu cos sense vida va ser localitzat per la unitat especialitzada de la policia la matinada de l'1 de novembre passat, al llindar del bosc Negre. Una bèstia salvatge l'hauria mig desenterrada, deixant aparèixer certes parts del seu cos mutilat, facilitant així la troballa del cadàver.

La investigació encara no s'ha fet pública, però les nostres fonts oficials indiquen que han desaparegut les restes mortals de la jove en circumstàncies que desafien les lleis de la física. Caldrà esperar les declaracions de les autoritats responsables de la investigació per aclarir aquest terrible misteri.

—Senyor Santafé, li puc assegurar que en quaranta anys de servei en aquesta institució no havíem vist mai res de semblant. És absolutament inexplicable. El pacient va arribar ahir a la tarda, degudament custodiat. Es varen seguir tots els protocols de forma rigorosa, com sempre. Se li va administrar el tractament habitualment previst en aquests casos. És una dosi massiva, senyor Santafé. Hauria mantingut un cavall grogui durant tres dies! Se'l va aïllar en una cel·la de seguretat controlada per càmeres. Per l'amor de Déu! Era presoner de la camisa de força! Cregui'm! Tenim experiència. No es va cometre cap error en el procediment. Les càmeres no varen deixar d'enregistrar-ho tot. És simplement inexplicable! D'un minut per l'altre s'esvaeix! Desapareix! S'esfuma! Em sento dir-ho i me n'esgarrifo!

Ningú aquí no pot entendre com ha estat possible. Òbviament, en quant es va donar l'alarma vàrem recórrer a la policia, que investiga el cas. No sé què més dir-li. És un cony de misteri sense cap ni peus!

Va sortir de l'asil amb tal pressió al pit que amb prou feines podia respirar. Què collons havia pogut passar? Quina maquiavèl·lica maquinació havia permès al Bru fugir d'un lloc com aquell? És un coi de búnquer! Una fortificació on es penetra i d'on no se surt si no és potes per endavant! I les gravacions? Ho havia pogut comprovar amb els seus propis ulls. Després d'hores de lent i tossut balanceig i de remucs bavosos i incomprensibles, aquell dimoni desapareixia. Puf! Com un puto esperit! Sense deixar rastre. Li rodava el cap recordant el seu somriure provocador adreçat amb sorna a la càmera un segon abans de dissoldre's. Aquell cas acabaria amb ell.

L'esperava a l'oficina un personatge calb, petit i embolcallat en una gavadina que li donava l'aspecte d'un pingüí disfressat, que es va presentar com a Dupin, investigador privat, contractat per la família d'Alama. En Santafé no va entendre aquella absurda presència al seu despatx fins que l'home no li va haver explicat que els Torres sospitaven que el seu client, el Bru, era el responsable de la macabra profanació del sepulcre de la seva filla Maria. Amb la seva veu profunda i gutural, l'home li va relatar, de forma pausada, quasi amb condescendència, que la família li havia confiat la investigació dels aspectes més delicats de l'afer per evitar que aquests transcendissin a la premsa. Certs elements del cas Bru, que en Santafé era l'únic en conèixer, eren objecte de l'atenció particular d'aquell curiós personatge, que semblava percebre més del que deia, amb la mirada penetrant i una estranya llur als ulls.

Entenent que havien tingut accés a informació confidencial sobre les víctimes del seu defensat, en Santafé va proporcionar-li la seva ajuda, cedint fins a l'últim detall recollit al llarg dels casos. Set casos. Set morts atroces. Totes noies joves, plenes d'expectatives i d'il·lusions. Innocents i tendres. Totes brutalment assassinades i enterrades al bosc. Salvatgement agredides, violades, mutilades per aquell animal sense ànima. Sempre la mateixa nit. La revetlla del dia dels Difunts. Puto tarat! Les triava, les observava amb la

paciència d'un caçador furtiu, les esperava frisós per fer-ne les seves preses, literalment. Els cossos sortien a la llum set setmanes després de llur desaparició. A saber quina mena de perverses tortures havien hagut de patir aquelles desgraciades criatures abans d'acabar fetes bocins al bosc. Set anys de barbàrie pul·lulant pel món amb total impunitat, gestionant les seves empreses de ric de merda, vivint com un rei a la seva torre daurada, orgullós i intocable... Li'n refotia si anava contra el secret professional. Era un puto monstre. Havia reconegut els crims sense parpellejar, amb un calma i una fredor que van corgelar als membres del jurat popular. Si podia col·laborar per tancar-lo de per vida a la presó, ho faria. Era una qüestió de vida o mort. Si no ho feia, deixaria de respirar i es podriria per dins, a foc lent.

El Dupin va mirar-se l'advocat, pretensions i confús, amb compassió. Podia palpar la seva desesperació, transpirava culpa. Si s'havia molestat en donar-li explicacions, va ser únicament perquè des del primer moment es va mostrar decidit a aportar el que podia per neutralitzar aquell psicòpata misogin, aquella bèstia malèvola, sense por a perdre fins i tot la llicència. Calia tancar-lo per sempre allà on es mereixia estar i era precisament el que comptava fer.

Amb un gest insòlitàment ràpid i brusc, en Santafé li va agafar l'avantbraç quan ell s'aixecava per acomiadar-se.

—No sé què és el que té plantejat, ni tan sols si tot plegat té sentit, però necessito saber que acabarà amb aquesta bogeria. Li prego, Dupin, que em deixi acompanyar-lo. Li ho suplico.

Es va mirar l'home als ulls. Va enretirar-li la mà amb delicadesa, quasi amb tendresa.

—Entenc. Però si em vol acompanyar en aquest trànsit, ha de saber que no fem front a un cas corrent, Senyor Santafé.

—Li ho suplico!

Va assentir lentament. I va començar a parlar. Al llarg de la seva estrambòtica carrera havia fet l'experiència de situacions que desafiaven l'enteniment, la lògica i la raó. Experiències insòlites, que alguns havien anomenat "bruixeries", o havien qualificat d'"esotèriques". Fins i tot en algun dels seus casos de desaparició havia intervingut l'Església, per mitjà

d'exorcismes. Ell sabia que allò a què s'enfrontava no es regia per lleis humanes, ni físiques, ni morals, ni jurídiques. Sabia exactament què estava passant. La informació cedida pel Santafé sobre el modus operandi de l'assassí i sobre les seves víctimes li ho havia confirmat. Només calia estar atent. Sí, molt atent. Hi ha detalls que ningú no sap apreciar. Però ell sí que en sabia. Eren víctimes selectes. Eren triades amb cura pel seu botxí. Totes elles. Estigmatitzades des que varen néixer, marcades a foc per aquell ésser demoníac que les esperava. En Santafé l'escoltava hipnotitzat, encisat pel poderós carisma que projectava l'investigador. Va sentir com un a un els pèls del seu cos es posaven de punta en un irrefrenable calfred.

Inconscientment i suau, amb la mirada llunyana, l'home va començar a remugar uns vells versos, probablement apresos en les trinxeres, poder de mestres espirituals de tota mena que havien creuat el seu camí, il·luminant-lo, a voltes, en el que ell imaginava pous de foscor sense nom:

—"Pure sanguinem, pura genus / album virginitatem / pura genus in anima / septem animarum sacrificia mortuorum / vitam aeternam."

En aquell precís moment el va assaltar la certesa que el Dupin sabia. Sabia perquè, i també sabia què havia de fer. I va decidir acompanyar-lo fins al final.

Va obrir els ulls. Foscor humida. Els seus pulmons van xuclar amb avidesa tot l'aire enrarit que van poder trobar en el taüt. Per fi havia arribat la seva hora! El seu pobre cos, depravat i caduc, presoner i drogat, quedava ancorat per sempre a un passat que ja no el concernia, i que reposaria en aquell forat per sempre, mentre ell deixaria de concebre l'existència en termes humans, temporals i finits. El ressorgir gloriós i etern. Ho havia aconseguit. Per fi assolía el seu desig després de tant de temps i de sacrificis. Va sorgir de la seva gola un gargamell estrident i profund que va degenerar en un riure histriònic i incontenible.

Però alguna cosa no anava bé. Què passava? Notava dolor? No podia ser. Un intens dolor al pit. Hi va acostar la mà com va poder, limitat per l'ínfim espai de la caixa de fusta. El que va sentir li va glaçar la ment. Va continuar palpant aquell cos, que no reconeixia, fet de

corbes generoses com les que havia estroncat amb cura i delícia. Cada descoberta d'una part d'aquell cos femení era una daga que el mossegava profundament, inoculant un verí mortífer que el vencia. Queia en l'abisme.

Llavors, la llum, enlluernant-lo. Unes mans poderoses l'atrapen i l'arrossequen malgrat les seves sacsejades sincopades.

–Ara, bèstia immunda, mira't. Va dir-li en Dupin apropant-li un mirall de mà a l'alçada del rostre.

– Mira't i no deixis de respirar fins al final, criatura indigna. Fins que copsis amb tota l'ànima en què t'has convertit. S'ha tancat el cercle. El conjur és poderós. Els antics en deien "catalitzador". "Justícia kàrmica". Cada pecat té el seu càstig. El catalitzador contraresta grans mals. No som déus. Ni tu, ni nosaltres, Bru. No triem. El veredicta ha caigut. El càstig s'ha triat. Viuràs essent allò que sempre has menyspreat i humiliat i que has destruït amb tan maligna cura, o no viuràs.

Quan va retrobar la consciència era en una freda habitació d'hospital, custodiada per una agent de policia. Es va incorporar al llit, en un intent de recordar.

Llavors, una visió, com un llamp, el va clavar al coixí provocant-li una tensió incontrolable a tot el seu cos. Al cementiri, davant el taüt obert, novament profanat, el Dupin, de genolls a terra, amb els braços dirigits al cel en un clam silenciós, i el monstre... amb els ulls exorbitats i un tall del mirall trencat a la mà ensangonada, entre brams eixordadors, esbudellant el cos de dona que es convertia en el seu sepulcre etern.

Va retrobar l'alè. Les tensions es van anar esvaint. Va mirar-se l'agent de policia, apostada davant la porta. Va assentir i es va relaxar. Justícia kàrmica.